До нашого міста
не знати коли й кудою
закрався сніг

Вже всі
із середини зіниць до пучок
все болючіше відчувають його білину
вже всі диктори радіо й телебачення
і всі газетні шпальти
від ранку до ночі
кричать
кричать
що в місті — сніг
але ніхто не може його
виявити

Тільки:
варто друзям чи незнайомим потиснути одне одному руки або ледь
торкнутись плеча як обоє біліють і кам'яніють назавжди їх звіддалік
обходять на тротуарах і жіноче волосся розростається так що дарма
обрізати жене за пасмами снігу невикритого і деревам трамваям та
людям важко в ньому і важко дихати і дзиґарі цокотять цокотять не
маючи сили спинитися хоч давно непідтягнені гирі вже лежать на підлозі
і вогонь горить і горить боячись ворухнутися а дрова геть уже витліли
тільки б не гірше тільки б не гірше і одні жінки народжують підряд без
зачаття вже мабуть по восьмій дитині а інші роками здержують у собі
єдину і ніхто більше не виходить на вулицю будинки витиснули із себе
вікна і двері і в глухих своїх стінах стискаються і стискаються вже кутки
рівніші за стіни і мовчки в кожному домі без їжі сну всі затято тешуть
єдиного через усе місто тешуть величезного хреста
До нашого міста
не знати коли й кудою
закрався сніг:

дні минаються
минаються ночі
але час стоїть